

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/45/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2617205208
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2617205208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: C. T., X.X.XXXX, bytom ako matka, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v D., dieťa rodičov: matka - C. T., nar. X.XX.XXXX, trvale bytom J. Y. XX, t.č. bytom J. XXX/XX, J. C., právne zastúpená JUDr. Máriou Trylčovou, advokátkou, so sídlom J. Kráľa 738/12, Senica a otec - K. T., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom J. Y. XX, právne zastúpený JUDr. Petrom Arendackým, advokátom, so sídlom Železničiarska 13, Bratislava, za účasti Krajskej prokuratúry v Trnave, o úpravu práv a povinností voči maloletému dieťaťu na čas do rozvodu manželstva, o odvolaní otca dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 27. februára 2018, č.k. 6P/31/2017-200, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach bežného výživného, nedoplatku otca na zročnom výživnom a trovách konania p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie na čas do rozvodu zveril maloletého C. do osobnej starostlivosti matky s tým, že otec je povinný platiť výživné na maloletého C. v sume 200 eur mesačne s účinnosťou od 9.3.2017 do 9.11.2017 a nedoplatok otca na zročnom výživnom za čas od 9.3.2017 do 9.11.2017 v sume 1.400 eur otcovi uložil zaplatiť matke do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom styk otca s maloletým neupravil. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 36 ods. 1 a § 62 ods. 1, 2 a 3 Zákona o rodine, keď z výsledkov vykonaného dokazovania a zisteného stavu vyvodil súd ten právny záver, že návrh matky na úpravu práv a povinností k maloletému C. na čas do rozvodu manželstva bol podaný dôvodne, keď rodičia nežijú v spoločnej domácnosti a každodennú starostlivosť o dieťa zabezpečuje výlučne matka od marca 2017. Aj keď bolo vo veci vydané Okresným súdom Senica neodkladné opatrenie právoplatným uznesením zo dňa 17.3.2017, č.k. 7P/13/2017-7 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Trnave, č.k. 11CoP/161/2017-41 zo dňa 25.7.2017, ktorým súd zveril maloletého do osobnej starostlivosti matky s účinnosťou od 9.3.2017, v tomto rozhodnutí súd nerozhodoval o výške výživného, keďže matka nežiadala o výživnom rozhodnúť, v dôsledku čoho súd skonštatoval, že o výške výživného je možné rozhodnúť v konaní vo veci samej s účinnosťou odo dňa podania návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. Súd mal preukázané, najmä výsluchom kolízneho opatrovníka a jeho písomnou správou, že matka sa o dieťa starala aj do rozvodu manželstva, v jej starostlivosti neboli zistené nedostatky, a preto aj súd rozhodol tak, že jej dieťa zveril do opatery aj za uplynulé obdobie od 9.3.2017, kedy bol podaný návrh na neodkladné opatrenie do 9.11.2017, kedy nadobudol právoplatnosť

rozsudok o rozvoде. Týmto rozhodnutím druhému rodičovi, teda otcovi, vzniká povinnosť na maloletého platiť výživné. Pri určení výšky výživného v sume 200 eur súd vychádzal z preukázaného faktu, že otec nie je nemajetný, je vlastníkom rodinného domu č. XX v J. Y. a príľahlého pozemku a stavieb na tomto pozemku stojacich a má príjem z podnikania. Je jediným konateľom a spoločníkom spoločnosti K., s. r. o., no napriek tomu je uvádzaný ako jej zamestnanec s potvrdeným príjmom v sume 73,60 eur mesačne v čistom za posledných 12 mesiacov (č.l. 107 a 190 spisu). Podľa daňového priznania k dani z príjmu fyzickej osoby za rok 2016 otec vykázal základ dane 434,47 eur, z čoho mu vznikla daňová povinnosť v sume 82,54 eur. Aj keď sa súdu nepodarilo zistiť skutočnú výšku príjmu otca mesačne, po vykonanom dokazovaní výsluchom otca, výpismi zo živnostenského a obchodného registra, správou Sociálnej poisťovne pobočka Senica o počte zamestnancov firmy odporcu (č.l. 141 a nasl. spisu), správou Dopravného inšpektorátu OR PZ Senica o počte motorových vozidiel vlastnícky patriacich otcovi (č.l. 154 spisu), zoznamom prijatých faktúr, pohybmi na účtoch (č.l. 171 až 185 spisu), dôkazmi o ďalších podnikateľských aktivitách otca zatiaľ bez povolenia (tetovací salón, čistenie kobercov, predaj štvorkoliek) je v schopnostiach otca výživné po 200 eur mesačne na syna zaplatiť aj do rozvodu manželstva. Otec na takéto výživné pristúpil uzatvorením rodičovskej dohody, vzdal sa práva podať odvolanie proti rozsudku o rozvoде, na účte má nastavený trvalý príkaz, aby takéto výživné z jeho účtu pravidelne synovi odchádzalo, teda mu súd neuveril, že na rovnaké výživné nemá prostriedky aj na 8 mesiacov do rozvodu. Jeho firma podnikala bezo zmeny, žiadne škody jej nevznikli, preto súd určil výživné v rovnakej výške ako po rozvoде, pričom zohľadnil potreby maloletého C. matkou vynakladané vo výške 234,11 eur mesačne (č.l. 89 spisu). Súd má za to, že skutočným príjmom otca nie je jeho mzda, ale jeho zisk z podnikateľských aktivít. Navyše otec nemá inú vyživovaciu povinnosť ako k maloletému C.. Okrem výživného mu nič iné nekupuje, so synom sa žiadnym spôsobom nekontaktuje. Vzťah otca so synom v dôsledku správania sa otca k matke až na hrane trestnej zodpovednosti je v súčasnosti tak vážne narušený, že maloletý C. otca odmieta. Súd neupravil styk otca s maloletým, vzhľadom k tomu, že v danej veci ide o úpravu za minulé, uplynuté obdobie, a teda akákoľvek úprava by bola nevykonateľná. Za čas od 9.3.2017 do 9.11.2017 otcovi vznikol nedoplatok na zročnom výživnom v sume 1.400 eur (8 mesiacov x 200 eur mínus zaplatených 200 eur), ktorý nedoplatok je povinný matke zaplatiť do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Určenú lehotu súd považuje za primeranú s poukazom na výšku nedoplatku. V súlade s ustanovením § 52 zák. č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“) súd rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia bežného a zročného výživného podal v zákonnej lehote odvolanie otec dieťaťa, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a uložiť mu platiť maloletému výživné za obdobie od 9.3.2017 do 12.6.2017 vo výške 27,32 eur mesačne a za obdobie od 13.6.2017 do 9.11.2017 vo výške 100 eur mesačne, s tým, že zročné výživné uloží uhradiť otcovi v šiestich mesačných splátkach, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že o maloletého prejavuje záujem a opakovane sa snažil u matky maloletého zistiť, čo syn potrebuje, ako sa má, či je zdravý, aký má prospech, avšak táto jeho dopyty ignorovala. Pri určovaní výživného súd vychádzal z faktu, že nie je nemajetný a je vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu v J. Y., pričom opomenul poukázať na to, že na predmetnom dome viazne záložné právo v prospech D. D., a. s., ktoré zabezpečuje úver, ktorý si vzal otec a matka maloletého počas trvania manželstva. Súd ďalej vo svojom rozhodnutí uviedol, že sa mu nepodarilo skutočnú výšku príjmov otca, opomenul však uviesť, že tomu tak bolo jedine z dôvodu, že súd odmietol vykonať dôkaz navrhovaný otcom - a to daňové priznanie spoločnosti K., s. r. o. za rok 2017 a jeho účtovnú závierku, resp. predvahu za rovnaké obdobie. V danom prípade otec nerozporoval, že v prípade dobrých hospodárskych výsledkov by mohol mať zo spoločnosti aj iný príjem ako príjem zo závislej činnosti, súd však odmietol vykonať dôkazy, ktoré by hospodárske výsledky spoločnosti relevantne preukázali. V tejto súvislosti zdôraznil, že finančné prostriedky tvoriace príjem spoločnosti patria spoločnosti a sú určené na jej potreby a pre jej ďalší rozvoj. Spoločnosť musí zo zákona tvoriť rezervný fond, ako aj získané finančné prostriedky reinvestovať do potrieb pre ďalšie fungovanie spoločnosti. Nemožno pritom požadovať, aby reinvestície boli vykonávané priebežne, ale spoločnosť musí mať priestor na to, aby si vytvorila investičný kapitál v dostatočnej výške. I takto vytvorený kapitál, resp. priamo nevyužitý príjem spoločnosti je ešte potrebné okresať o daň z príjmu. Príjmy spoločnosti teda nepredstavujú príjmy otca maloletého, hoci je jej jediným spoločníkom. Pre potreby posúdenia jeho príjmov, prípadne možných príjmov, má význam práve jedine výsledný zisk spoločnosti vyplývajúci z daňového priznania. V tejto súvislosti je nutné konštatovať, že ani výška zisku v zmysle daňového priznania nie je pre určenie pomerov otca sama o sebe rozhodujúca, pretože nie všetky spoločnosťou priamo nespotrebované príjmy je možné považovať za prostriedky určené na dividendy, keďže je nutné

zohľadniť aj oprávnenú tvorbu investičného kapitálu spoločnosti. Je si samozrejme vedomý, že pri určovaní výživného je potrebné zohľadniť aj hmotné pôžitky, ktoré mu prípadne spoločnosť poskytuje, o ktoré sa znižujú náklady otca na zabezpečenie jeho potrieb. V danom prípade však spoločnosť otca takéto hmotné pôžitky otcovi neposkytovala. Namietol, že súd nijako nezohľadnil ani tú skutočnosť, že v čase väzby, t.j. viac ako tretinu rozhodného obdobia, bol otec maloletého vo väzbe, kedy nemal žiaden príjem. Pokiaľ išlo o príjem z predaja štvorkoliek, tento bol preukázateľne minimálny. Súd pri určovaní výživného poukázal aj na fakt, že na čas po rozvode si účastníci dohodli výživné vo výške 200 eur mesačne, pričom tento argument nemôže obstať, pretože jednak súd rozhodoval v prejednávanej veci o inom období, nezohľadnil okolnosti dohody a najmä nezisťoval, ako si otec zabezpečuje prostriedky na výživné v období po rozvode. On pri uzatváraní dohody zohľadnil potencionálny budúci rast svojej firmy, ako aj deklarovanú snahu napraviť vzťah s maloletým synom, čo sa však zo strany syna ani matky po rozvode nedeje. Súd pri určovaní výživného pochybil aj v otázke nákladov maloletého, ktoré súd ustálil vo výške 234 eur. Navyše, pokiaľ by aj náklady maloletého predstavovali uvedenú sumu, nie je nijaký dôvod, aby prakticky kompletne náklady uhrádzal on. Namietol tiež, že súd iba s poukazom na výšku nedoplatku mu odmietol poskytnúť dlhšie obdobie na splatenie zročného výživného, keď takýto dôvod je nepostačujúci, nakoľko je vždy potrebné zohľadniť aj schopnosti a možnosti rodiča splácať zročné výživné.

4. K odvolaniu otca dieťaťa sa písomne vyjadrila matka maloletého, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej náhradu trov konania vo výške 100% voči otcovi. Uviedla, že otec dosahoval aj počas doby väzby príjem z podnikania v obchodnej spoločnosti, ktorej je jediným spoločníkom a konateľom, pričom o možnostiach a schopnostiach otca svedčí množstvo dôkazov, ktoré súdu predložili. Aj otec mal možnosť súdu predkladať dôkazy, pričom tak mal urobiť do vyhlásenia rozhodnutia, avšak sám tak neurobil a za svoju nečinnosť nemôže viniť súd. Je nesporné, že otec na výživu maloletého za obdobie od 9.3.2017 do 9.11.2017 finančne, ani žiadnym iným spôsobom neprispel. Podľa jej názoru je v rozpore s dobrými mravmi, aby otec neplatil počas trvania väzby výživné vo výške primeranej potrebám dieťaťa, nakoľko maloletý nemôže niesť následky konania otca a na dieťa nemôže byť druhotne prenášaná zodpovednosť za to, že otec sa voči matke dopustil násillia, pre ktoré bol vzatý do väzby. Záujem otca o maloletého po prepustení z väzby je len formálny. Matka sa v dôsledku väzby otca dostala do mimoriadne nepriaznivej osobnej a aj finančnej situácie. Počas väzby zaplatila záväzky otca - internet v sume 19,30 eur mesačne, záväzok otca v sume 34,39 eur z titulu splátok dlhu s názvom „štedrá karta“, splácala spoločný úver a požiadala o dočasné zníženie splátok na sumu 45 eur mesačne, nakoľko na plnú splátku 170 eur nemala financie. Otec mal po celé rozhodné obdobie príjmy z podnikateľskej činnosti, ktorú vykonával ako jediný spoločník a konateľ v spoločnosti, ktorá podniká v oblasti stavebných prác. Zo zoznamu prijatých a vystavených faktúr vyplýva, že spoločnosť aj v období väzby otca fungovala, prijímala zákazky i platby. Výpisom zo súkromného účtu otca bolo preukázané, že počas roka 2017 si na účet vložil 14.000 eur, ktoré zodpovedajú príjmom obchodnej spoločnosti, pričom rozdiel medzi prijatými a vystavenými faktúrami je 21.551 eur. Príjmy z obchodnej spoločnosti však nie sú jediným zdrojom príjmu otca, keď tento sa venuje ďalším činnostiam, a to tepovaniu kobercov a tetovaniu, príjmy z ktorých činností súd nepreukázal. Náklady maloletého nie sú len v sume 100 eur mesačne, keď suma 100 eur mesačne nedosahuje ani len náklady na stravu dieťaťa, nakoľko za sumu 3,22 eur nie je možné túto pre chlapca v jeho veku zabezpečiť. Opodstatnené náklady maloletého tvoria náklady na stravu, zdravotnú starostlivosť, oblečenie, školské aktivity a tiež voľno-časové aktivity.

5. K odvolaniu otca sa písomne vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Senica, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť, keď z listinných dôkazov vyplynulo, že otec ako jediný konateľ a spoločník spoločnosti mal príjem zo svojej podnikateľskej činnosti, a to v čase, keď bol vo väzbe. Príjem mal aj z ďalších svojich podnikateľských aktivít, resp. z predaja hnuťelných vecí.

6. Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - otec dieťaťa (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že odvolanie otca dieťaťa nie je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach je vecne správny.

7. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6P/31/2017 je úprava výkonu rodičovských práv a povinností rodičov k maloletému C., nar. X.X.XXXX na čas do rozvodu manželstva.

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie na čas do rozvodu zveril maloletého C. do osobnej starostlivosti matky s tým, že otec je povinný platiť výživné na maloletého C. v sume 200 eur mesačne s účinnosťou od 9.3.2017 do 9.11.2017 a nedoplatok otca na zročnom výživnom za čas od 9.3.2017 do 9.11.2017 v sume 1.400 eur otcovi uložil zaplatiť matke do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, pričom styk otca s maloletým neupravil. O trovách konania súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

8. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti bežného výživného, nedoplatku na zročnom výživnom a v závislom výroku o trovách konania.

9. Keďže súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na zistenie skutočného stavu veci pre posúdenie danej úpravy výkonu práv a povinností rodičov k dieťaťu, výsledky tohto dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom dospel k správnym skutkovým zisteniam a súčasne vec i správne právne posúdil a odvolací súd sa stotožňuje i s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje správnosť jeho dôvodov. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

10. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vypořiadal so všetkou relevantnou argumentáciou účastníkov, ktorú vzniesli v priebehu prvoinštančného konania, dokazovanie vykonal v celom potrebnom rozsahu, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pričom vec i správne právne posúdil. Vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie je v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania aj so zásadami formálnej logiky. Pri hodnotení dôkazov nemožno súdu vyčítať žiadne pochybenia, preto ani nemožno polemizovať s jeho skutkovými závermi, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

11. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie si pre svoje rozhodnutie zabezpečil dostatočné podklady, na základe ktorých posúdil tak schopnosti a možnosti výživou povinných rodičov, ako aj odôvodnené potreby výživou odkázaného dieťaťa. Súd si ustálil príjem oboch rodičov, pričom prihliadol i na nimi vynakladané výdavky a správne uviedol, že výživné má prednosť pred všetkými ďalšími výdavkami rodičov, nakoľko ide o prednostnú pohľadávku a na zadlženosť rodiča prihliadal len pri posudzovaní jeho životnej úrovne. Správne sa súd zaoberal i odôvodnenými potrebami maloletého, pričom svoje rozhodnutie i vyčerpávajúcim spôsobom v tomto smere odôvodnil a v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (najmä bod 18 odôvodnenia).

12. Správne súd určil rozhodné obdobie, a to odo dňa doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o rozvode manželstva rodičov dieťaťa, pričom správne vychádzal z obsahu rozvodového rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 2. novembra 2017, č.k. 3P/22/2017-133, keď podkladom pre rozhodnutie boli totožné osobné a majetkové pomery rodičov, ako aj odôvodnené potreby dieťaťa, nakoľko pri posudzovaní príjmov rodičov sa vychádza za dlhšie predchádzajúce obdobie, minimálne dvanásť mesiacov. Neobstojí preto argument otca dieťaťa, že k uzatvoreniu rodičovskej dohody ho viedli nejaké budúce očakávania v správaní sa matky a maloletého, keď súd pri rozhodnutí o tom, či uzatvorenú rodičovskú dohodu schváli alebo nie, jednoznačne prihliada na záujem maloletého dieťaťa.

13. Odvolací súd tiež poukazuje na to, pokiaľ sa povinný rodič úmyselným konaním, v dôsledku ktorého bol vzatý do väzby, prípadne odsúdený k trestu odňatia slobody, zbaví objektívnej možnosti plniť vyživovaciu povinnosť voči svojmu maloletému dieťaťu, nie je možné túto skutočnosť pripísať na ťarchu dieťaťa odkázaného výživou na svojich rodičov. Podľa názoru odvolacieho súdu opierajúceho sa o rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 1181/2007 zo dňa 06.02.2008 a sp. zn. III.ÚS 511/2005 zo dňa 16.03.2006 (ktorých právne závery sú v posudzovanom prípade pre spoločnú právnu minulosť a podobnosť zákonnej úpravy vyživovacej povinnosti rodičov k maloletým deťom použiteľné), by opačný výklad viedol k tomu, že dôsledkom úmyselnej trestnej činnosti povinného rodiča by bolo „zbavenie sa“ vyživovacej povinnosti voči maloletému dieťaťu a jej takmer úplné prenesenie (s výnimkou zákonnej minimálnej vyživovacej povinnosti uvedenej v § 62 ods. 3 Zákona o rodine) na druhého rodiča vedúceho riadny život.

14. Na základe uvedeného preto súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ nezohľadnil, že otec po istý čas rozhodného obdobia sa nachádzal vo väzbe, keď i z vykonaného dokazovania vyplynulo, že i počas výkonu väzby spoločnosť, ktorej je otec jediným konateľom a spoločníkom, vykonávala činnosť, vykonávala zákazky a prijímala platby.

15. Rovnako súd prvej inštancie správne prihliadol i na ďalšie príjmy otca dieťaťa, pričom aj keď tieto sa nepodarilo súdu vyčísliť, je celkom nepochybné, že otec takýmito príjmami disponuje, keď celkom nepochybné ním preukázaný príjem nepostačuje na krytie ním preukázaných výdavkov, a teda jeho životná úroveň je nepochybné vyššia, ako otec tvrdil.

16. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, pričom sa dostatočným spôsobom vypořiadal i s námietkami odvolateľa a vzhľadom na to, že tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, a ktoré by spochybnili správnosť napadnutého rozsudku, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 52 CMP, keď nezistil také dôvody, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ust. § 55 CMP.

19. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).